

Happy Birthday

24 januari 2017. Iedere verjaardag is een gelegenheid tot feestvreugde. In feite is het een moment van tristesse en een stap dichterbij een eindpunt. Dat gevoel heb ik al vanaf mijn twaalf jaar en het is nooit voorbijgegaan. Het sluimert steeds ergens in een hoekje van mijn gedachten.

Verjaardagen! Van mijn ouders mocht ik voor mijn twaalfde verjaardag – eindelijk – de *Humo* (in de jaren 1960 een subversief weekblad) kopen. Voor de muziekpagina's, natuurlijk. Iedere week keek ik verlangend in de etalage van de boekwinkel naar de absurde omslagcovers. Guy Mortier was net hoofdredacteur geworden en het mocht wat anders zijn.

Ik droomde ervan om de winkel binnen te gaan en een exemplaar te kopen. Dan vlug naar de *Tieners Toppers Treffers*-pagina's om een interview te lezen met een van mijn rock-'n-roll helden. Ik kan mij niet meer herinneren welke elpees er gerecenseerd werden, maar wel wie op de cover stond.

En wie stond er op de cover toen ik eindelijk een exemplaar van *Humo* mocht kopen? Marva! Rock-'n-roll? Wat een ontgoocheling. Twaalf oude Belgische franken kostte het toenmalige *popblad*. Voor iemand die geen zakgeld kreeg, was dat een groot bedrag.

Hoe oud ben ik op 24 januari 2017? Zestig. Maar dat heeft verder geen belang. Soms word ik wel met mijn neus op de harde realiteit geduwd als ik kaarten bestel voor een optreden of voor een toneelstuk. Dan moet ik al heel ver naar beneden scrollen om mijn geboortjaar aan te klikken. Maar ik vind het nog steeds terug.

Om de pijn te verzachten en om de avond een feestelijk niveau te geven, hebben wij – mijn echtgenote Annie, dochter Emilie en haar vriend Korneel – een diner gereserveerd bij Vrijmoed in Gent.

Het voelt aanvankelijk wat onwennig om op een doordeweekse dag naar een *Michelinsterrenrestaurant* te gaan. Het is er druk en de meeste tafels zijn bezet, dus ik ben niet de enige die op een dinsdagavond uit eten gaat. Volgens de *Gault-Millau* serveren ze hier de ‘Beste veggie menu Benelux’.

Dus is de keuze rap gemaakt. ‘Viermaal vegetarisch menu, alstublieft.’ De manier waarop de groenten hier klaargemaakt en gepresenteerd worden, geeft *Mijnheer Michelin* volledig gelijk. Voor de eerste keer in mijn leven eet ik truffel. Het smaakt naar de grond. Fantastisch menu, voor herhaling vatbaar.

Het is de voorbode van een andere voorstelling. Geschenken. Niet dat ik zo’n geschenkenman ben. Het verlangen naar een Gibson SG is veel intenser dan er een te krijgen. Maar ik heb al gitaren genoeg en eerlijk gezegd, ik koop ze liever zelf. En dat weten ze.

Verjaardagsgeschenken? Waaraan moet ik mij verwachten? Een boek over *street art* in Penang? Een obscure elpee van Mickey Jupp? Een citytrip naar New York? Ik ben benieuwd.

Emilie geeft mij een ingelijste collage. Mooi. En origineel. Allemaal kleine stukjes van verschillende foto’s die zo gekleefd zijn dat ze een land voorstellen. Op het eerste gezicht denk ik

dat het Maleisië is. Maar Maleisië is toch een schiereiland? Vreemd. En een kleine tekening van een vliegtuig en een stippe lijn.

Hoe moet ik hierop reageren? 'Arthur is creatief geweest,' zeg ik, 'en het is mooi ingekaderd.' Dan zie ik dat er in de collage een foto van mijn zoon Arthur en mezelf verwerkt zit. Neen, ik heb geen enkel vermoeden wat dit betekent. Of toch?

Emilie overhandigt mij een envelop. Ik open ze en er zit een e-vliegticket in naar Bangkok.

'Amal, leuk,' zeg ik, 'een reis naar Thailand'.

'Ja, inderdaad,' zegt Emilie, 'maar kijk eens goed. Er is een verband tussen dit ticket en de afbeeldingen.'

Ik zie een Boeddhabeeld, woestijn, natuur, een klein vliegtuig en veel motorfietsen. En onderaan een minuscule afbeelding van nog een motorfiets.

'En? Wat? Hoe? Ik snap het nog niet helemaal.'

'Wel, wat denk je?'

'Een reis naar Thailand.'

'Inderdaad. Maar wat is de link tussen alle afbeeldingen?' vraagt Emilie.

'Met het vliegtuig naar Bangkok en dan af en toe een keer een toertje met de brommer, zoals verleden jaar in Sarawak.'

'Kijk eens goed.'

'Ja, ja.' Ik leg geen connectie. Misschien heb ik wel een vermoeden, maar ik durf geen verbanden leggen.

'Allez, zie je dat nu niet. Een motor. Een vliegtuig. Een groot land. Een foto van Arthur en van jou.'

Ja, dat had ik al gezien. Maar welk verband moet ik leggen? 'Met een motor door Thailand samen met Arthur?' vraag ik aarzelend. Samen met Arthur met de motor door Thailand!

Oei. Dat is wel even slikken. Wat nu? Een rondrit in Thailand met een motor? Help! Er gaat van alles door mijn hoofd. Ik sta perplex. Of liever: ik zit aan mijn stoel genageld.

Eerste gedachte: verwarring. Dit is wel een heel eind buiten mijn comfortzone. Kan ik neen zeggen? Natuurlijk niet. Hoe moet ik met een motor door Thailand rijden? Ik heb nog nooit met een motor gereden.

Geen tijd om lang na te denken. Emilie overhandigt mij een tweede omslag. Ik ben al bang om hem te openen. Straks hang ik aan een elastiek te bengelen in een kloof in Thailand.

Gelukkig. Geen bon voor een benjisprong of een parapente. Wel een henna-tattoo en een agenda met een post-it, met de vermelding 'Save the date'. 'Oei!' zeg ik luidop. 'Nog een verrassing.' Ik kan geen link leggen tussen de henna-tattoo en de agenda.

Emilie vertelt. Will, een Venezolaanse vriend van Arthur baat in Georgetown een tattooshop uit. Hij zakt binnenkort naar Duitsland af voor een tattooconventie. En hij komt speciaal naar Gent om vraag van Emilie om een tattoo te plaatsen.

Ik praat er al een tijdje over om een kleine afbeelding te plaatsen op de binnenkant van mijn pols. Maar ik heb nog geen ideale tekening gevonden. Tussen idee en realiteit ligt er altijd een grote kloof. Als Emilie de stap niet had gezet om Will uit te nodigen, had ik het wellicht nooit gedaan.

We vragen de rekening en de uitleg volgt. Het plan om met de motor door Thailand te rijden, spookte al een tijdje in het hoofd van Arthur rond. Hij had er al met zijn vrouw Joyce over gesproken tijdens ons bezoek aan Maleisië in november 2016. Toen Joyce en Annie wat later in Kopenhagen verbleven, vertelde Joyce over Arthurs plan aan Annie. Zij vond dat een uitstekend idee. Parijs-Bangkok. Bangkok-Krabi. Twee motoren,

een voor Arthur en een voor mij, en wat bagage voor een eenentwintig dagen durende motortrip door Thailand tijdens de eerste weken van de zomervakantie van 2017.

Ik betaal de rekening en probeer mijn gedachten te ordenen. Thailand grenst aan Maleisië. Arthur woont al vier jaar in Penang, Maleisië. Hij is in 2013 met Joyce (die werkt voor een bekend bedrijf dat al jaren actief is als sponsor in de wielerved) naar het Zuid-Aziatische schiereiland getrokken. Ze wonen in Georgetown, de culturele hoofdstad van het eiland Penang. Ze zijn daar goed ingeburgerd en ik ben er met Annie al een aantal keer op bezoek geweest.

Voor twee personen die tot 2014 een hekel hadden aan verre reizen, was de eerste kennismaking met Zuidoost-Azië verwarrend maar verrassend.

De zwoele warmte die als een voorhamer op je lichaam slaat als je het luchthavengebouw verlaat op zoek naar een taxi. De hectiek van brommers die je langs alle kanten voorbijrijden. De zoete geur, een onduidelijk aroma. Een vergeelde afbeelding van Ganesh, de God met het olifantenhoofd. De hoofddoeken in verschillende kleuren en vormen.

Taxichauffeurs die constant praten met hun mobiele telefoons. Ondanks mijn kennis van het Engels begrijp ik er niets van. Als je iets vraagt, antwoorden ze vriendelijk in gebroken Engels. Ik moet direct aan 'It ain't half hot Mum' denken, een oude humoristische serie op de BBC uit de jaren zeventig. De flatgebouwen die enkele jaren geleden wellicht wit waren, maar nu een groene, vuilbruine patine vertonen. Voor je het beseft, ga je over in 'ralenti-modus' en raak je er niet meer uit.

Maar wat weet ik over Thailand, gaat er door mijn hoofd terwijl ik op de E17 naar huis rij. Het is daar waarschijnlijk net zo warm

als in Maleisië. Verder de klassieke vooroordelen: de stranden zijn mooi, de Thaise keuken pittig.

Het is een paradijs voor sekstoerisme. Er zijn foute, lelijke Westerse mannen met veel te jonge, mooie vriendinnetjes die hand in hand kuieren langs de stranden van Pattaya. De hit-single 'One Night in Bangkok' van Murray Head uit 1984 uit de musical *Chess* van Tim Rice, Benny Andersson and Björn Ulvaeus herinner ik mij ook nog. Al is dat niet het beste werk van de ABBA-boys.

Veel weet ik dus niet over Thailand. Ah ja, dat koning Phra Chaoyuhua Bhumibol Adulyadej, kortweg Bhumibol, vorig jaar in oktober overleden is en dat er een rouwperiode van een jaar werd aangekondigd en ingesteld.

Dezelfde avond bekijk ik op *Google Maps* hoe groot het land is, en ik kom tot de vaststelling dat de plaatsnamen onuitspreekbaar zijn. Dat het land een vreemde vorm heeft en dat het quasi onmogelijk is om op drie weken een volledige rondrit te maken. En dat ik nog nooit met een motor gereden heb.

In mijn jeugdromen voelde ik me af en toe 'Easy Rider' Peter Fonda en reed ik urenlang door het desolate landschap van het Amerikaanse binnenland, begeleid door de muziek van Booker T. and the M.G.'s, Canned Heat en Steppenwolf. 'Born to be Wild' was een van de eerste riffs die ik op gitaar kon spelen. Maar het is nooit in mij opgekomen om met een motorfiets bochten aan te snijden op de landelijke wegen in de Vlaamse Ardennen als voorbereiding op een trip door Thailand.

Motorrijden: het staat zelfs niet op mijn to-dolijst. Ik ben ook nooit van plan geweest om met een Harley-Davidson of een Suzuki mijn midlifecrisis te verjagen. Trouwens, een midlifecrisisgevoel heb ik nooit gehad. Neen, ik zou liegen. Op mijn zesentwintigste wist ik dat het sterrendom definitief voorbij was.

Een rijbewijs om met zo'n machine te rijden heb ik gelukkig wel. Daarover hoef ik me toch al geen zorgen maken. Toelating AM, A1, A2, A, B en BE. Bijna alles dus. In de olijke jaren zeventig kon dit nog. De oliecrisis haalde de westerse vooruitgangsgedachte in die periode definitief onderuit.

Het is zo'n groot verkleurd en verfrommeld roze papier met een onherkenbare foto. Uitgereikt op 28 oktober 1976. De Sex Pistols zouden pas het jaar nadien keet schoppen met 'God Save the Queen' en de muziekindustrie een schop onder de kont geven. Punk! Daar was ik toen nog niet klaar voor. Op de platendraaier lag toen een elpee van Snooky Pryor en Home-sick James uit 1973. Amerikaanse blues die de uitgestrektheid van het land vertolkte.

Eerste vereiste: ik moet een nieuw én ook een internationaal rijbewijs hebben. Met een recente foto. Ik laat er geen gras over groeien. De volgende dag ga ik naar het gemeentehuis en lever mijn oude rijbewijs in. De dame aan de balie kijkt naar de foto en dan naar mij. 'Dat is een foto van een tijdje geleden', zegt ze. Veertien dagen later heb ik mijn internationaal rijbewijs en het nieuwe Belgische 'paspoortformaat' rijbewijs.

Emilie belt. Will zit op de trein naar Gent. Samen met Annie rij ik er ook naartoe. We maken kennis met Will en ik toon hem de tekening die hij moet tatoeëren. Aanvankelijk had ik de kroon van Basquiat in gedachten. Maar Arthur heeft een tekening gemaakt van een kroon met vier punten. Die is persoonlijker en heeft een symbolische waarde.

Al bij al duurt het nauwelijks vijftien minuten en de pijn is goed te verdragen. Zo erg was het nu ook niet. Emilie plaatst een cirkeltje. Annie plaatst een cirkeltje. En wanneer Will terug in Georgetown is, krijgt Arthur ... een cirkeltje. Vier punten van de kroon.